

מוזיאון מכבי ע"ש פייר גילדסגיים

PIERRE GILDESGAME MACCABI SPORTS MUSEUM

מכבי - 13

צבע ספורט ילדים

מס. תיק:	8-1203
מיקום פיזי: ארכיון, מכל:	0293
שם התיק:	המכביה ה-13 - המכבים - אתמול היום, ומחר בשיר
שם החטיבה:	פרסומי מכבי
מתאריך:	01/01/1989
עד תאריך:	01/01/1989
מס. פריט במחשב:	1204

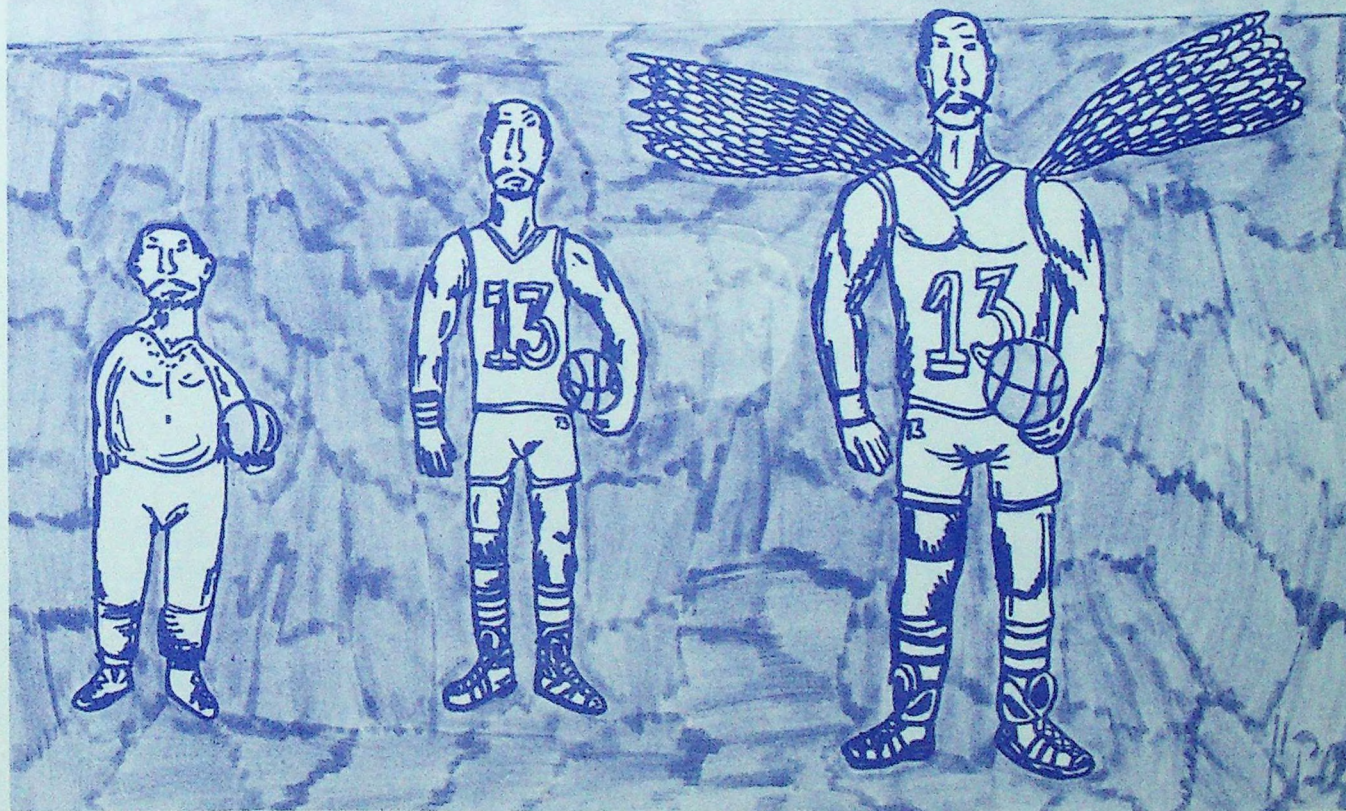

המכבים -

אתמול, היום, ומחר
בשיר, בסיפור ובציור.

צורר עבודות נבחרות של תלמידים בארץ ובתפוצות.

המכבי"ה ה-13

שי קון, כתה ט', בי"ס לאמנויות, תל-אביב - יפו

ברכת ראשי המכביה

=====

המכביה ה-13, מכבית בר - המצווה היא עוד חוליה בשרשרת שתחילתה במכביה הראשונה ב - 1932, והמשכה במכביה הגדולה מכולן: המכביה ה-13, שאירחה מספר שיא של ספורטאים יהודים מכל העולם. 4000 ספורטאים שבאו להשתתף עמנו באירוע הגדול. הם, בצד 1000 ספורטאים ישראלים התמקדו הזרקורים על אחד מאירועי הספורט הגדולים המתקיימים כיום בעולם.

אלא שהמכביה איננה רק אירוע ספורט הממשיך את הרעיון האולימפי הנשגב. זהו אירוע של גאוות עם, אחדות וקירוב לבבות.

לבד מתחרויות הספורט שנערכו במסגרת המכביה, מהווה המכביה, כמו תמיד, גם מפגש חברתי לנוער יהודי שהגיע לכאן מכל תפוצות העם היהודי, ביניהם גם ספורטאים יהודים מארצות שמאז מלחמת העולם השנייה לא שלחו נציגים כמו הונגריה, ברית המועצות.

למכביה זו פן נוסף ביהדות: זוהי המכביה ה-13. זו חגיגת בר-המצווה המסמלת פרק חשוב במעגל החיים היהודי: השתייכות. שמצאה את ביטויה בנושא המרכזי של המכביה "אני שייך". אני שייך לעם היהודי, שתי מילים החובקות כל כך הרבה הזדהות, אחריות הדדית, גשר בין העם שבתפוצות לעם שבבית.

לאחר ארבע שנות הכנה ופעילות. בהן פעלו במסירות מאות מתנדבים בארץ ובעולם, אנחנו עומדים בעיצומו של האירוע. דווקא בימים אלה, ימים קשים למדינה מחוצה לה ומבפנים, להתכנסותם של אלפי ספורטאים ותיירים שבאו לכאן להזדהות עם הרעיון הציוני, יש משנה חשיבות.

אריה רוזנצווייג
יו"ר הועד המארגן

מיכאל קוהזי
יו"ר מכבי תנועה עולמית
והועדה הבינלאומית למען המכביה

ברכת יו"ר מפעלי התרבות של המכביה ה-13

=====

זו לנו כבר המכביה השנייה בה אנו מקיימים תחרות ב"כתיבה יוצרת" לתלמידים במוסדות חינוך בארץ ובתפוצות. מטרת התחרות היא לאפשר לבני הנוער, שאינם לוקחים חלק בתחרויות לחוש את חווית המכביה.

אנו קרויים "עם הספר" ונודענו בכל הדורות כעם הרוחש כבוד למלה הכתובה. נדמה שנוער הדור הזה פורש את נטיותיו לכיוונים אחרים ומטרתנו נוסף להנ"ל לגרום להתבטאות בכתיבה, בנושא ספורט ומכבים אתמול, היום ומחר.

אנו מגישים כאן צרור עבודות של תלמידי חטיבות הביניים ולהם צירפנו גם ציורים באותו נושא. הללו הוצגו בתערוכה ציורים בין לאומית ב"לב דיזנגוף" ("דיזנגוף סנטר") בתל-אביב.

ברצוני לנצל במה זו ולמלא חובה נעימה להודות לד"ר אברהם גרין, המפקח המרכזי על הלשון העברית במשרד החינוך שנתן חסותו לתחרות, למפקחים על הוראת הלשון עירית צביאל, דורית שריר, אסתר נתנזון ויוכי דיין - על מאמציהם.

כמו-כן לאריה רוזנצווייג - יו"ר הועד המארגן של המכביה ה-13 על העידוד שנתן לקיום "שנת המכביה", לאירועים ומפעלים חינוכיים - תרבותיים במסגרת המכביה.

רבקה רבינוביץ

עם תחרות החיבורים לקראת המכביה ה-13.

בפתח פרסום צנוע זה של מפעל גדול - המכביה ה - 13 ברצוני להביע את הערכתי על הקדשת תשומת הלב לטיפוח הקשר בין הפעילות הספורטיבית לבין היצירה הרוחנית המתגלמת באותיות כתב.

אין תחרות ספורט, שמאחריה לא קיימים רצון אנושי, קבלת מסגרת של חוקים וכללים וריכוז כל המאמץ על מנת להביא לביטוי בזמן נתון ובתנאים קבועים את היכולת האנושית הטמונה בבני האדם.

דווקא בימים אלה - שבהם אנו מתמודדים בתנאים קשים על שמירת קיומנו תוך מאמץ לשמור על צלם האדם שלנו - חשוב לטפח, בדרכים שונות בלב הצעירים, את הערכים שמאחרי תחרויות המכביה.

היענותם של הצעירים להשתתף במפעל זה היא תולדה של העניין שמגלים מחנכים בתחום חשוב זה.

בחיבורים המצטיינים התגלו ניצוצות של מחשבה וכישרון. אנו משקיעים עתה במערכת החינוך מאמץ גדול לשיפור ההבעה בכתב ובע"פ של תלמידינו, מתן הוקרה למצטיינים משתלב איפוא בתכנית החינוכית שלנו.

אני מאחל למכביה הישגים נאים, שיעשירו גם את עולם הספורט וגם את היצירה העברית.

ד"ר אברהם גרין
המפקח-המרכז על הוראת העברית
משרד החינוך והתרבות

תערוכת הציורים של המכביה ה-13

=====

בפתיחת התערוכה הבינלאומית של ציורי ילדים בנושא המכביה אתמול היום ומחר בירכה בשמו של המפקח המרכז על הוראת הציור במשרד החינוך והתרבות ויועץ השר לענייני אמנות מר משה טמיר - גב' שרה כהן, מפקחת על הוראת הציור והאמנות. כמו כן נשאה דברים גברת יעל בורוביץ מנהלת ואוצרת מח' החינוך במוזיאון תל אביב.

בדבריהן עמדו על הכבוד המיוחד שנפל בחלקה של תערוכת הציורים לפתוח את אירועי המכביה ה-13.

בתערוכה מוצגים עשרות ציורים שהם מבחר מתוך אלפי ציורים שהגיעו מכל רחבי הארץ והתפוצות.

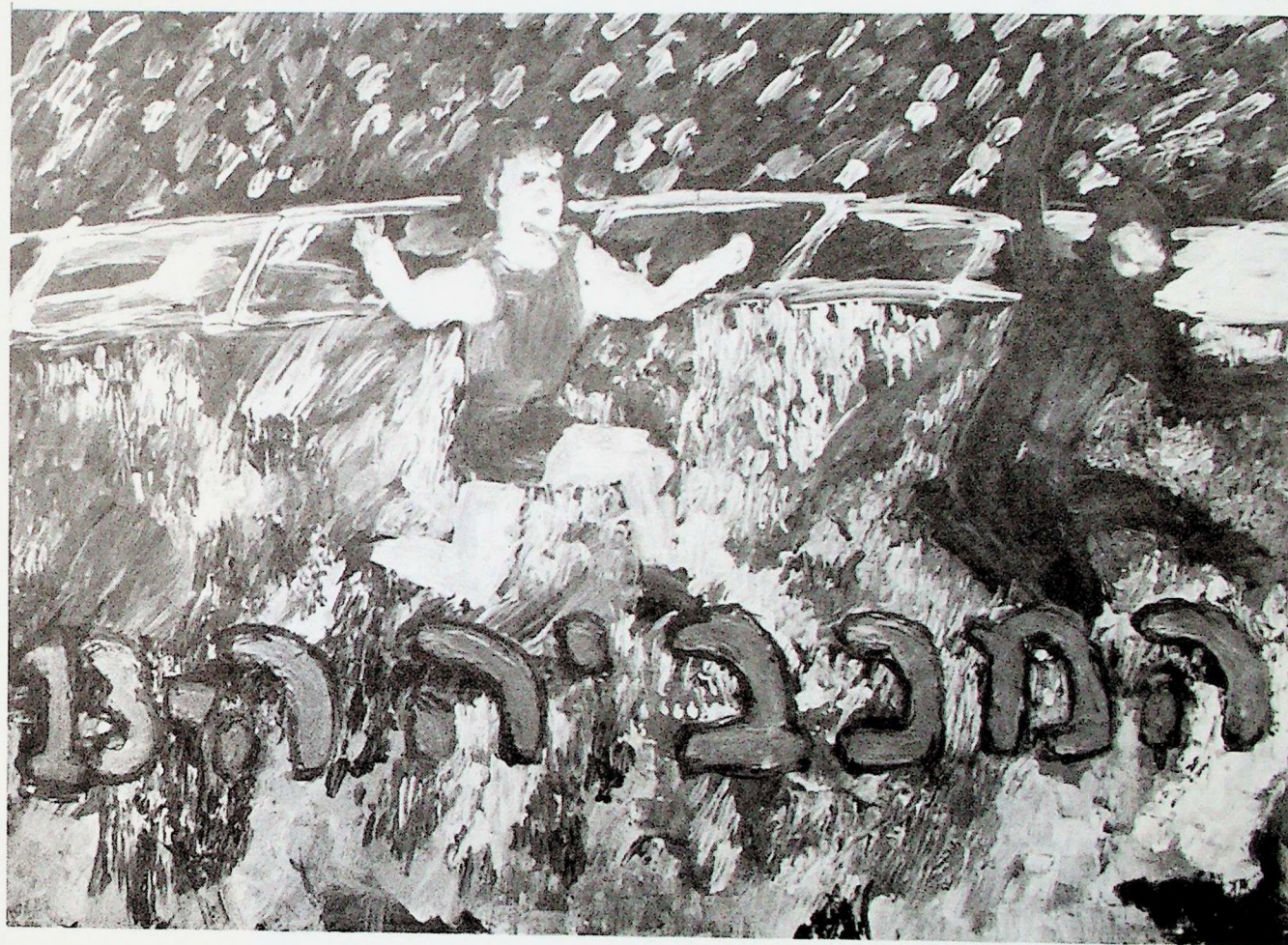
באמצעות הציור והביטוי החופשי מביעים הילדים רגשותיהם ויחסם המיוחד לספורט בכלל ולמכביה בפרט. למבקרים בתערוכה ניתנה הזדמנות להתפעל מעולמם של הילדים, עולם מלא צבע, תנועה ודמיון.

בחוברת זו לצערנו לא יכולנו להביא יותר מאשר מספר קטן של ציורים, בחינת "על קצה המזלג".

אופיר אזולאי, כהה ט', בי"ס רעות, חיפה

דניאל פלאצקי , כתה ט' , בי"ס לאמנויות , תל-אביב - יפו

יסמין גרבל , כתה ח' , בי"ס עמל שייבר , בית-שמש

פרס ראשון

מכביה בחלל - איפה המדליה?

=====

... דן היה שרוע בחדרו על המיטה. מדי פעם קם והלך לחלון לנשום אוויר צוד שלוש שעות יעלה לחללית "מכביה-13", שהוקצתה לספורטאי ישראל. השג חלפו באיטיות מענה. כל רגע שחלף נראה בעיניו כשעה. לבסוף הגיע הרגע שיי לו אד גם פחד ממנו...

המטרה היתה "סילבר - כוכב", שנבחר השנה כמקום שבו תיערך המכביה. דן הו מבעד לחלון המשורין אל עבר מרחבי החלל הנצחיים, כצפוי חש בבטנו, פרנ בטן, וככל שהתקרבו אל היעד הללו גברו והלכו...

אין לתאר במילים את כוכב סילבר, כשמו כן הוא "כוכב הכסף", לכל כיוון אג תבטנה עיניך - הן תראינה ברק מסנוור ומפליא. את שני ירחיו האדומים ני היה לראות בבירור מגבעת הבוהק, בקיצור: כוכב יפהפה מאין כמוהו.

בראש "גבעת-הבוהק" ניצבו אולמות המכביה, מלבינים ביופיים, צחורים והעי - גדולים ומשוכללים. המון רב התקהל ביציעים ובמדשאות שמסביב למתקני בולטות לעין ביחוד היו המשלחות הרבות שהופיעו בשלל צבעים.

משחקי - המכביה היו על סף פתיחה, זיקוקין התעופפו בשמים, התזמורת ניג והשמחה שרתה על הכל. כל אחד עלץ בדרכו הוא: האחד אכל, האחד רקד והאחר שרו.

דן לא היה מבין המפגינים את יכולתם לראוה בפני כל העולם. הוא י להתבודד לפני תחרויות. הוא היה ישוב על המסלול החם, מלטפו בחיבה. י מיוחד היה בין דן לבין מסלולי הריצה. יותר מכל אהב את הריצה. שעות רב הקדיש למתיחת אבריו ולאיומני הריצה, אחר כך היה אוהב לשבת על המסל ולחשוב, ולחשוב.

דן היה אצן למרחקים קצרים (כמו מאה מטר). סיכוי גבוה היה לו לזכות במדג זהב במכביה. סיכוי - אלמלא היה קורה לו מה שקרה לו. דן הגיע לגמר בז הטוב ביותר. כל הרצים האחרים נחשבו כמתחרים על המקום השני. המדליה ציפה כתריסר שנים עמדה להיות שלו. בכך היה בטוח.

דן ניגש לקו המטרה, מיקם עצמו, התרכז, הביט על יריביו, העביר מבט אחרון בשמים לפני הריצה וראה להפתעתו עורב שחור. "האם זה אות מבשר רעות?", נחרד. לפי חשבונו זמן רב עמד שם עם כל הרצים. והנה לפתע נשמע קול הקרין: "למקומות!" - דן מתח את שריריו, "היכון" - הוא התרומם, והיה מוכן לזינוק בכל שריר משריריו.

לפתע משך את עיניו משהו לא מוגדר שהזדקר על המסלול, "אולי הוא מטושטש בגלל המתח? הוא חשב לעצמו. נורה אדומה נדלקה בו. הוא רצה לגשת בעצמו ולבדוק מה יש על המסלול אך לא הספיק. יריית ההזנקה קטעה את מחשבותיו. הוא היה צריך להחליט במהירות במה להתרכז. הוא בחר ב"לרוץ", ולא לאבד את המדליה הנכספת. אך עיניו עדיין נמשכו אל החפץ המוזר. כשהחל לרוץ כבר היה בפיגור של כמה מטרים מאחורי יריביו. הוא ניסה להתרכז בריצה ולהסיט עיניו מהעצם שהיה על המסלול. הנה הוא סוגר את הפער. השמחה גאתה בליבו. הוא הביט בחיוך של מנצחים על יריביו שמאחור. זה נמשך שניה קצרה אחת.

לפתע... חושך מכאיב כיסה את עיניו. הוא שמע שריקות, צעקות, צפצוף, יללת אמבולנס, המולה צעדים מתקרבים ולפתע - כלום. חשכה גמורה.

כשפקח את עיניו ראה את הכל לבן בוהק. לרגע חשב שהוא על כדור הארץ, מביט בשמש. אך מיד זכר היכן הוא נמצא. הוא ניסה להתרומם אך לא הצליח. הוא ראה לצידו פנים זקנות וחמימות של איש בחלוק לבן מביט אליו. "זהו כנראה הרופא" חשב, "מה קרה לי? איפה אני? מי אתה?" ובזרם שאלות חדש: "מה עם המרוץ? מי ניצח?"

הרופא רכן אליו ברכות ואמר: "אתה צריך לנוח. אל תדבר. אני אספר לך הכל. אתה פשוט נתקלת באבן שהייתה על המסלול. מישהו השאיר אותה מתוך הפקרות. כנראה מישהו מהמנקים. עכשיו אתה בבית החולים "גרנייט" ואני הרופא שלך. כעת תנוח".

"מי הגיע ראשון?" שאל כשעל פניו הבעה מתוחה. הרופא השיב: "המנצח הוא דוד, בן ארצד".

על פניו של דן ניכרה הבעת אכזבה: "למה זה נגמר כך? המדליה היתה כבר בכיס שלי. הייתי צריך לגשת לבדוק מהו החפץ על המסלול. אלוהים, למה זה קרה דוקא לי?"

"דן, דן!" שמע קול מתוכו קורא: "ואיפה רוח הספורט שלך? כבר שכחת מה זה ספורט? בכל ספורט יש מנצח ויש מפסיד. תלמד לקבל זאת יפה. גם זה חלק מן הספורט. יש עוד מכביות ויש עוד מדליות המחכות לך. היום יש עוד מדליה: הפגישה עם כל הספורטאים וכל האורחים שטרחו ובאו לארץ מכל קצווי תבל. הן זוהי השמחה האמיתית. מהי המכביה אם לא הפגישה המרגשת הזאת."

קשה היה לו ל"עכל" את התערובת הזו של עצב ושמחה. אבל לבסוף שכנע עצמו שמחכות לו עוד חוויות, מכביות נוספות.

אייל פייגנבאום, ח' 5
עירוני ג
חיפה

פרס e n j

המכביה חוגגת בר מצווה =====

והיא בת שלוש עשרה, ועוד לא די לה
ומה זוהרת היא פתאום ביום חגה
וזוהרים איתה כל איש שהתגאה בה
ושהדליק את נרותיה בעוגה.

היא היתה לדמות, והיא היתה לסמל
ובידיה אוחזת היא, כמו עדי
באחת גביע, באחרת דגל
וזוה הדגל נס הספורט היהודי!

והיא בת מצווה מעוטרת בזהב, כסף וגם בארד
והדרך לפניה ארוכה עוד, ארוכה,
והיא תרוץ אותה ברגל, והיא תחתור אותה ביד
עם הישמע שנית הקול הקורא לה, קול אקדח ההזנקה.

לימור אבנט
בת 15
עירוני ה'
חיפה

פרס ישיע

מדליית זהב =====

..היא עמדה מבויישת ליד הדלת. כולה פחד וחששות: מה יהיה אם תאכזב את כל אלה שתלו בה כל כך הרבה תקוות?

- "למתוח! גב זקוף! לא לזוז, יותר גבוה!" נשמעו קריאות בחלל. הרגל כאבה מאוד, אולם, היא המשיכה בעקשנות וללא כל ניסיון להשתמש מהמצב הכואב הזה. היא ידעה מראש מה מחכה לה ולכן לא היתה כל סיבה שהיא לא תמשיך להתאמן. האימון הסתיים. היא ורחל יצאו אל הפנימיה, נכנסו לחדר האוכל והזמינו סלט חי ויוגורט דל שומן. רחל שישבה מולה היתה מרוצה. - "יעל אני חוזרת ואומרת לך, את מתקדמת יפה מאוד. אין שום סיבה לדאגותיך!"

- "כן, אבל אני לא יודעת אם אני מוכנה להשתתף בתחרויות, ומה יהיה אם יראו אותי בטלויזיה, או שאחת המורות תבוא לראות את המופע. אני... אני... אינני יכולה..." יעל נברה בעצבנות באוכל. - "את מבינה, אני מרגישה שאני מוקפת בקירות, והם כל הזמן מתקרבים ו...".

* * *

..... ריח חריף של תרופות אפף אותה. - "איפה אני נמצאת? מה קורה לי?" שתי אחיות נפנו אליה - "הירגע, את נמצאת בבית חולים". - "אני בבית חולים? מה קרה?" - "אווה, כנראה התאמנת יתר על המידה" - "אבל, מהו התאריך היום ומהי השעה?" - "היום יום ראשון, השעה היא 10:30 והתאריך הוא ה-29.4.89" - ו- "יש לי עוד כ-24 שעות בדיוק עד האליפות הארצית ואני אזכה במדליה" - "הו לא! את נשארת במיטה, בעוד כ-חצי שעה תוגש ארוחת הצהריים!"

השעה 11 הגיעה. יעל קפצה ממיטתה ואמרה לאחות כי היא הולכת לשירותים. היא כמובן רצה מחוץ לבי"ח ועצרה מונית "לאן גבירתי?" - "כפר המכביה בבקשה! מהר! סע מהר בבקשה ממך."

- "יעל! יעל! מה את עושה פה?" - "מה זאת אומרת מה אני עושה פה? באתי להתאמן ביחד אתכן, מה אתן חושבות, שאני אתן לאחת מכן את מקומי? בשום פנים ואופן אין לי כוונות כאלה." מלאת מרץ היא הפעילה את הטיפ והחלה לרקוד שוב ושוב עד שהרגישה שהיא יודעת את הריקוד בע"פ. גם אם היו מעירים אותה באמצע הלילה היתה חוזרת עליו ללא כל בעיות. - "יעל!" נשמע לפתע קולה החמור של רחל "האם מותר לי לדעת מה את עושה פה? לפי מה שידוע לי את אמורה להיות בבית חולים!" - "נכון, אבל אם את כבר רוצה שאני אקח חלק בתחרויות, אז בבקשה. הנה אני פה ואני מבטיחה לך שמדליית הזהב תהיה שלי!" - "טוב אני מרשה לך להמשיך לעבוד, אבל רק עוד שעה, לאחר מכן תלכי לנוח!" "בסדר".

וכעת הנה היא עומדת ליד פתח האולם, וקצת כאילו מהססת. אך זה נמשך רק לשניה קלה ומיד לאחר מכן היא צעדה בהחלטיות לעבר השטיח הגדול כשהסרט בידה.

- "העלמה יעל מור מתבקשת להכין את תרגילה!" - הדגד קול הקרין ברמקול.

המוזיקה נשמעה ברקע. רחל הביטה בשופטים. אולם לאחר כמה שניות היא רותקה לדמותה של יעל: היא רקדה באופן יוצא מן הכלל! תנועותיה היו בטוחות, מדויקות והרמוניות ותאמו את המנגינה! היא סיימה את התרגיל ללא כל שגיאה! הכל היה מושלם. כך חשה וידעה שכך חשו כל האחרים שהביטו בה, וכמובן השופטים.

היה נדמה לה שהשופטים הסתודדו ביניהם זמן רב למדי. לפתע קול הקרין נשמע בחלל, רם ונישא: "התוצאה 9.95". כשהשופט הניח על צווארה את המדליה, מדליית הזהב, היא חשה שהיא בעננים ודמעות הרטיבו את לחייה.

הדס שטיגליץ
כיתה ח'
בי"ס משה שרת
פריס

הנישאים על כנפי נשרים

=====

(היציאה מהגולה והדרך לישראל)

הם היוֹרדים מצריימה ברעב/ בדרך המדבר בחום ובשרב.
הם בני יעקב שניים עשר במספר/ שמהם יצאו שבטי ישראל, עם המחר.
הם שהעבדום בפרך, בטיט ובלבנים/ בנים עם אבות, אבות עם בנים.
הם שצעקו אל ד' בצר להם/ ממצוקותיהם הושיעם.

הם הנישאים על כנפי נשרים.

הם שהוציאם בעשרת המכות/ והושיעם מצרות
הם היוצאים דרך המדבר/ ובכל העמים נישמע הדבר.
הם החוצים את ים סוף/ בין למים ניצבים, בגופם החשוף
הם השרים לאלוהים את שירת הים/ והיוצאות במחולות ובראשם מרים

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם העם הנבחר, עם סגולה/ עם עטורי התהילה.
הם הנבחרים על ידי ד' צבאות/ הנותן להם עתרת נצחונות
הם שניתנה להם התורה/ תורת ד' הטהורה והקדושה.
הם הבאים בפתח כנען/ דרך מואב וארץ הבשן.

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם שישבו שנים עשר השבטים/ בתקופת יהושע והשו[ו]טים
הם המאוחדים תחת מלכות ישראל/ מלכות שאול בימי שמואל
הם בני מלכות דוד ושלמה/ בונה מקדש ד' כבודו.
הם שהתפלגו לשתי ממלכות/ מלכות יהודה וישראל החוטאים בבמות

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם בני מלכות ישראל שהוגלו בידי אשור/ שם את דתם לקיים זה אסור
הם בני עשרת השבטים האבודים/ שטמעו בין העמים.
הם שפוזרו בקצווי תבל/ שעברו יגון וסבל.
הם האבודים העתידים עוד לחזור/ בממלכה שתשוב ותיכון בימות המשיח/

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם בני גלות יהויכין, גלות ממלכת יהודה/ ממלכת עטורת התהילה.
הם בני יהודה, שארית בית דוד/ ובארץ מהם נשאר רק שריד.
הם שהוגלו בידי ממלכת הרשעות/ ממלכת בבל, אימפרית הגדלות
הם עשרת אלפים מונים/ בני ירושלים וכל השרים.

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם הגולים בגלות בבל/ שארית יהודה על אדמת ארץ ישראל
הם שראו בחורבן בית המקדש/ הבית שאליו כל בן עם דרש
הם "יתר העם הנשארים"/ שעל נהרות בבל שירי ציון שרים
הם הגולים שנעקרו מהשורש/ עד תבוא לגאלם הכרזת כורש

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם הגולים החוזרים להקריב קורבן החודש/ הם היוצאים לדרור לחופש
הם מקימי בית שני/ בזהב, בשנהב, ובדים רקומי חוט השני
הם הלוחמים לחירות ביוונים/ הם בני מתיתיהו, המכבים.
הם שבי ציון בראשונה/ מחדשי העבודה בארץ ברננה.

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם לוחמי החירות ברומאים/ בר כוכבא ולוחמיו האלופים
הם שהוגלו בגלות אדום/ נושאי המנורה והחלום
הם שראו את הבית השני עולה בלהבות/ הבית שלא יחודש עוד לשנים רבות
הם בני גלות אלפיים שנה/ עד תוקם המדינה הצעירה

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם בני העם, יהדות ספרד ואשכנז/ העם הנבון, החזק והעז
הם הנרדפים, נושאי הפרעות/ השואלים מתי יתמו כל הרעות?
הם ששת מליוני היהודים/ שנטבחו: גברים, נשים, זקנים וילדים
הם פגועי צפורני הצורר הנאצי/ הנרצחים בידי הנוכל השטני והעריצי

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם בני העליות צמאי ריבונות/ בלב נושאים חזון הציונות
הם המתישבים עובדי האדמה/ מחיים ומעוררים התקומה
הם לוחמי המחתרות/ חיילי ישראל הלוחמים מבין השוחות
הם הפלמ"ח האצ"ל והלח"י/ שלא יראו ממוות או משני

הם הנישאים על כנפי נשרים

הם מניפי דגל האומה/ שרים את התקווה ומקימים המדינה
הם הלוחמים לתחית העם/ המעפילים ארצה בדרכי היבשה והים.
הם לוחמי צבא הגנה לישראל/ יורשי הגבורה ושליחי הגואל.
הם כולם בני עם ישראל הטובים, השמחים
החזקים, הגיבורים והמאמינים, הם הם אנחנו

הנישאים על כנפי נשרים

משואה לתקומה, מגולה למדינה.

אלבז אלי,

בן 15

בי"ס מקיף ע"ש יגאל אלון

מכתב של חבר מארץ רחוקה
=====

בוסטון 18.6.89

אליק שלום,

כמו שסיפרתי לך במכתבי הקודם אחי ג'פרי עומד להשתתף במכביה ה-13, אתה זוכר - הוא מומחה בקפיצה משולשת והוא ה-10 בנבחרת ארה"ב.

עכשיו אני כותב לך יומים לפני שאני טס עם משפחתי כדי לצפות במשחקי המכביה ולהיפגש עם הרבה משפחות של ספורטאים שיהיו בארץ, יש הרבה שאנחנו מכירים. לפגישות הללו משפחתי מחכה בכליון עיניים.

משפחתי תתארח במלון שרתון בת"א, אבל אני קיבלתי רשות להישאר אצלך, כפי שסיכמנו (אם כמובן לא התחרטת בינתיים).

אני מאוד נהניתי לקרוא את ההסברים שלך על המכביה וההיסטוריה של המכביה. היו הרבה דברים שלא ידעתי. אני גם שמח שסיפרת לי על הכינרת, ים המלח ואילת, על ירושים, העיר העתיקה ועל הכנסת. לפי התיאורים שלך אלו מקומות שארצה מאוד לראותם יחד אתך כשהמכביה תסתיים.

אני מקווה מאוד להתרשם מהישראלים (ובמיוחד מהישראליות) כפי שתיארת לי אותם.

אני מקווה שנבחרת ארה"ב, בה אחי משתתף, תזכה בהרבה מדליות. אם זה יהיה על חשבון הקבוצה הישראלית אני אהיה במצב לא נעים. אז אני אצטרך לאחל גם לקבוצה הישראלית שתזכה במדליות כלשהו. ובכלל כאן על הפסדים אין צורך להתאבל. הרי גם במקרה הפסד אתה שמח על נצחונם של המנצחים, שהם אחרי הכל בני עמך.

ועוד דבר - עצם האירוע וההתכנסות של ספורטאים יהודים מכל קצווי העולם היא בעצמה משהו מיוחד.

אני כל כך מתווח. אני סופר את הרגעים עד לפגישתנו.

עד אז, שלך בידידות
ולהתראות בקרוב,

גו'נתן

אליק בר, כיתה ז'
בי"ס ליד האוניברסיטה
ירושלים

"המכביה" - מוקד לעליה לרגל

=====

כיום בחג ה"בת מצווה" של המכביה, אחרי 41 שנים של משחקי "מכביה", אפשר לומר שהרעיון לקיים תחרויות ספורט לצעירים יהודיים מכל העולם אחת לארבע שנים היה רעיון מצויין.

ממכביה למכביה מספר המשתתפים הולך וגדל. קהילות גדולות וקטנות שולחות נציגים לארץ להשתתף במשחקים, ובאותו זמן הצעירים נפגשים זה עם זה, הם לומדים להכיר את הארץ טוב יותר, מכירים צעירים וצעירות מקהילות אחרות (לפעמים אפילו חתונות יוצאות מזה).

לומדים אחד מהשני ונקשרים אחד לשני באוירה ספורטיבית ישראלית יפה. המכביה בארץ נותנת הזדמנות לצעירים יהודים להצטיין ולהתבלט בעולם היהודי וממנו לעולם כולו. למשל ספורטאים כמו: מרק שפיץ, יהודית כץ, בראד גילדברט וספורטאים ואחרים שבאו להשתתף במכביה.

ספורטאים אלה העלו את רמת המשחקים ומשכו ספורטאים אחרים למכביה, וכך ממפגש למפגש המכביה הופכת להיות מוקד לעליה לרגל לצעירים היהודיים מכל העולם שמשפרים בהתמדה הישגיהם בספורט.

הספורטאים והאורחים מצד אחד מגלים את תמיכתם ואהבתם לארץ ישראל ומצד שני אחרי המכביה הקשר לארץ ולידידים החדשים נשאר.

רבים חוזרים לביקורים שונים בארץ ואחרים נשארים לחיות בה ולהשתתף בבניינה.

אריאל יואל וסילבי

בי"ס מוריה

פריס

המכביה חוגגת בר-מצווה

=====

למכביה שלוש עשרה שנים במספר
היא חוגגת בת-מצווה בפאר ובהדר.
אך את ימיה הראשונים לא נשכח
כיצד בתל אביב עמדה להיפתח
ורוכבי אופנוע "חרשו" ביסודיות
את אירופה והמזרח התיכון ללא ליאות.
למען המכביה ערכו מסע תעמולה,
הביאו את בשורת הכינוס לכל קהילה.

טקס הפתיחה החל במצעד מרשים
כשדיזנגוף רוכב בראש טור האנשים.
לקול תרועת חצוצרות ומצהלות ההמון
עלו ספורטאים יהודים לאיצטדיון
שקושט בירק ודגלים למכביר.
היה זה רגע מרגש ונדיר.

המכביה השניה קרויה
"מכביה תהליה".
הארץ את לב ספורטאיה שבתה
ולהישאר בה גמלה במ ההחלטה.

וכך מידי ארבע שנים
מתקיימת מכביה, שאליה מגיעים
מפזורות הגולה אלפי ספורטאים.
זהו מפגן אחדות,
הבעת תמיכה וקשר שותפות
בין העם היהודי שבניכר,
לבין העם שבישראל גר.
קשר עמוק, בלתי ניתק לעד
בכוח, בגוף ובנפש כאחד.

שגית קומינר, בת 15
חטיבת ביניים א' רוגוזין,
קריית אתא

המכביה וקיבוץ גלויות

=====

המכביה מהווה קשר של קיימא עם התפוצות. מטרתה היא לכנס המוני ספורטאים יהודים ומעריציהם מרחבי העולם, שהמשותף להם הוא קשר דם לעם היהודי. לכן היא מתעלמת מכל מרחק גיאוגרפי ומטשטשת כל גבולות של ארץ מוצא, פער עדתי, אורח חיים שונה והשקפות פוליטיות.

כנס צעירים יהודיים זה מאפשר לנוער מרחבי העולם לתור את הארץ ולהכיר את תושביה ומנהגיה על רקע האירוע הספורטיבי שלכבודו באו. כאשר הצעירים רואים את בני עמם ומגלים שורשיהם, רוחשת הלהבה בלבותיהם, ומתהווה, נולדת או מתחזקת זיקתם לארץ ישראל. בכוחו של אותו הזרם החשמלי להותיר אחריו געגועים, אלו מולידים רצון לבוא שנית. הספורטאי המכבי - כמו גוזל שפרח מקנו וחזר אליו בבגרותו.

מידי ארבע שנים, כל אימת שמתכנסת המכביה, ניצבת הידיעה האיתנה, כי לא ניתק חוט הזהב המקשר בין היהודים בארץ ובגולה. דגלה של המכביה מתנוסס, וזה דגלה של ארץ ישראל.

סיוון זוננשיין, כיתה ד-4
עירוני ה',
חיפה

המכביה ה-13

=====

המכביה חוגגת בר מצווה
בשלושה ביולי השנה.
ספורטאים יהודים מכל העולם
יבואו ויעלו את קרנו של העם.
המכביה היא מקור גאווה לנו,
מאדירה את שם העם היהודי, את שמנו.
אנו נצפה בה בהמונינו
ונתפעל מגודל השגינו.

המכביה מאחדת עדות ולבבות,
בזכותה משפחות רבות לישראל עולות,
ובמשך המשחקים - הן מתאחדות.
ספורטאים מכל רחבי העולם עולים לרגל,
מניפים באצטדיונים ובאולמות את הדגל.
המכביה מתקיימת למרות הרבה קשיים,
ומפיחה בספורטאים המעולים רוח חיים.

אנחנו מחזיקים לספורטאים אצבעות,
יהיו הרבה מנצחים והרבה מדליות,
אך יש נצחון אחד גדול מכל הנצחונות:
המפגש בישראל של אחים מכל הגלויות,
לעד תחי המכביה
שנצחון זה הוא נצחונה.

גלית קרן, כיתה ט-15
כי"ח,
רמת אביב

המכביה כמכשיר לקיבוץ גלויות =====

בניו ובנותיו של עמנו, ישראל, מתכנסים מדי ארבע שנים בארצנו.

התכנסות זו מטרתה הרשמית היא ההתחרות בענפי הספורט השונים והשגת תארים ומדליות. האדם הצופה באירוע זה רואה את הספורטאים המוכשרים ושומע את כל תשואות הקהל האוהד והנרגש.

המעמיק לחשוב מגלה את הרובד הנוסף, אולי החשוב יותר, של המכביה. המכביה מבטאת את הקשר רב השנים והעמוק שבין היהודים בתפוצות השונות לבין המולדת האחת והיחידה, היא ישראל. את כולם, כל היהודים בארצות הנכר הרחוקות, מאחד קשר אמיץ ועתיק יומין: כולם בני אב אחד, כולם בני עם ישראל.

מי יתן והמכביה הי"ג תאחד את כל ספורטאיה, והם יקיימו את הפסוק הנאמר בתנ"ך "ושבו בנים לגבולם".

נורית קוק, כיתה ד-3
עירוני ה',
חיפה

המכביה

=====

יש תחרויות ספורט בישראל,
זה לא סיפור, זו עובדה.
מכל העולם באים משתתפים
הן זוהי המכביה.

גם ציורים וחיבורים
נשלחים לישראל
לארץ המובטחת
מה' למשה.

התחרות לא קלה,
יש לעבוד, להתאמן,
להתכונן בקפדנות
ואולי - גם להצליח בתחרות.

לא כולם מגיעים למטרה,
הרבה נשארים מאחור,
אך נצחון אחד כבר יש:
הם בארץ בין אחים.

הן זוהי מכביה
וזו הרי המטרה,
אחים בני עם אחד
בארץ שוב נפגשים.

רחל פוליקרט, כיתה ה'
האקדמיה העברית,
פנמה

ספורט בחלל

=====

ספורט בחלל

ספורט בחלל

הוא הספורט הגדול מכולם.

הוא מתקיים פעם בשנה

כל פעם בגלקסיה שונה.

החלל הוא גדול

והספורט הוא דגול

וכל קבוצה

תרצה לזכות פעם בשנה

בגביע השנה.

בקבוצות אז באים

ספורטאים אנשים

וגם רובוטים מוזרים

מכל הסוגים

קטנים גדולים

וגם הבלתי נראים

המופעלים על ידי מחשבים.

אם עושים טעות, ולו קטנה

קטנים סיכויי ההצלחה

וגדולה האכזבה לכל קבוצה:

אבדה המדליה לשנה שלמה.

כשהתחרות נגמרה

האיזור שקט ושוררת דממה

והיא נמשכת

כל השנה

עד לתחרות הבאה.

ספורט בחלל

ספורט בחלל

הוא הספורט הגדול מכולם

ואם תרצו לעבור חוויה

אז תבואו כל מכביה.

גיל פלד ותומר כץ, בני 15, כיתה ט

בי"ס יגאל אלון,

יקנעם עלית

המכביה - קיבוץ גלויות

=====

איחוד ואהבה,
איחוד של אחים,
יהודים מארצות העולם כולו,
אחים מלפני הרבה שנים.

לא חשוב איך, מתי
ומאיפה אנחנו
עיקר העיקרים:
אנחנו בני עם אחד.

גלות, ישראל.
נערים מכל מקום
האוהבים את המדינה.
צעירים ובוגרים
מטרה אחת השיגו -
לקיים את המכביה בארצנו הקדושה
הבית של כל בני העם היהודי.

מדינה פעילה וחיה
בה השמש מחייכת כל הזמן,
ואנשיה אחים לכל היהודים.
כאן במכביה כולם מתאחדים.

מרי קושנר, כיתה י
האקדמיה העברית,
פנמה

כדורגל בחלל

=====

המשחקים בחלל הם דבר נהדר.
פעם אחת במאה שנה מתאספים ב"איצטדיון החלל" הקבוצה של כדור הארץ נגד
הקבוצה של כוכב מרס, כדי לקיים תחרות הכדורגל.
האיצטדיון מלא וכולם מתרגשים, יש יותר מ-100,000 צופים מכדור הארץ ואנשי
החלל.

המשחק משודר לכדור הארץ דרך חללית ה"פוטבול ספייס".
בקבוצה של כדור הארץ נמצאים השחקנים הכי טובים בעולם, וביניהם פלה
ומרדונה. גם בקבוצה של אנשי החלל מכוכב מרס יש שחקנים טובים, והטוב ביותר
הוא אי.טי. איש החלל.

משחק המאה מתחיל.
שחקני הקבוצה של כוכב מרס רצים עם כדור החלל, מרדונה לוקח את הכדור
ומעביר אותו לפלה, אבל אי.טי. שהוא יותר זריז לוקח ממנו שוב את הכדור
ובבעיטה מדהימה מכניס גווווווווווול !!!!! גול ראשון לקבוצת כוכב מרס.
הצופים מאד נהנים ועפים בחלל האצטדיון מרוב התרגשות. המשחק נמשך.
עכשיו תור השחקנים של כדור הארץ להוציא את הכדור.
מרדונה בועט בכדור, ותור שניה משווה לתיקו. נשארו עוד 30 רגעים לסיום
המשחק.
השופט קובע "פנדל" לטובת אנשי החלל, ולפתע בדקה ה-90, עוד גול לאנשי החלל
והמשחק נגמר בנצחונם המרשים.
נותנים את גביע הנצחון של החלל למנצחים, מוסרים אותו לאי.טי. וחבריו.

להתראות בעוד 100 שנה !

אליאור שבתאי, כיתה ג'
האקדמיה העברית,
פנמה

המכביה

=====

המכביה בת י"ג שנים
והמכבים עדיין נלחמים ומנצחים !
מן המלחמה נגד היוונים בימים ההם
אל המלחמה על קיומנו נגד האויבים בימינו אלה.
הדרך ארוכה עד השלום העולמי באחרית הימים !

ביום זה אל ישראל עולים
הרבה ספורטאים
מכל המדינות ומכל העמים,
עם הרבה סמלים ודגלים, ביטוי להרבה תרבויות,
ביטוי להיותנו עם מפוזר בהרבה גלויות.
אך יש דבר, אחד ויחיד
שמגבש ומאחד את כל המשתתפים
(מלבד, כמובן, היותם ספורטאים)
והוא - כולם יהודים !
זה לא משנה אם הספורטאי האנגלי
יתאמן באנגלית.
ולא חשוב אם האצן הצרפתי
ירוצ בצרפתית.
כי מאחורי בגדי ההתעמלות פועם הלב היהודי.
אפילו בפניהם רואים שהם מאוחדים.

הם כולם - בני העם היהודי,
והם באו לכאן לחוש בפלא הזה של עם יהודי אחד
החי בארצו - ארץ ישראל.
הלבבות שמחים, הרגע גדול,
וכל מה שנותר הוא לאחל
עוד הרבה רגעים גדולים כאלה
שיהדקו את הקשר בין יהודי כל ארצות הגולה
לבין עצמם ולבין אחיהם כאן.

ליאת שפירא, כיתה ח'
בי"ס עירוני ה',
חיפה